

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: L. S., narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2014, č. j. 4193/DS/2014, JID:
131194/2014/KUUK/Bal,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 4193/DS/2014, JID: 131194/2014/KUUK/Bal, a rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového, ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. MULN/11272/1203/2013/OS-PD/DR, č. j. MULNCJ 23305/2014, se pro vady řízení z r u š u j í a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 4193/DS/2014, JID: 131194/2014/KUUK/Bal, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. MULN/11272/1203/2013/OS-PD/DR, č. j. MULNCJ 23305/2014, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2013 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídil dne 25. 9. 2013 v čase 9:10 hod. na silnici č. I/7, obchvatu obce Sulec, motorové vozidlo tov. zn. Škoda Roomster, r. z. „X“, přičemž mu byla v úseku, kde je dopravní značkou snížena maximální dovolená rychlost jízdy na 60 km/hod., naměřena laserovým rychloměrem MicroDigiCam rychlost 122 km/hod., resp. po zohlednění odchylky měření $\pm 3 \%$ rychlost 118 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců, a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť v něm absentuje dostatečně definované místo spáchání přestupku. To bylo vymezeno jako „*silnice I/7, obchvat obce Sulec*“, což je dle žalobce nedostatečné, neboť jmenovaná komunikace vede od Prahy přes Slaný, Louny a Chomutov až k německým hranicím. Obecnou úpravou zákona o silničním provozu je zde stanovena nejvyšší dovolená rychlost osobních motorových vozidel na 90 km/hod., přičemž prvostupňový orgán nikterak neprokázal, že by v místě, kde mělo dojít k měření, byla snížena na 60 km/hod. Uvedená skutečnost současně nevyplývá ani z výroku rozhodnutí. Označení „*obchvat obce Sulec*“ je pak jako místo skutku vadné i proto, že není nijak stanoven jeho začátek a konec. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nutnosti konkretizace jednání v rozhodnutích trestního charakteru, zejména s ohledem na vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté aj., a rovněž na analogii s trestnými činy, u nichž musí být podle odborné literatury skutek rovněž přesně vymezen.
3. Správné označení místa spáchání skutku má dle žalobce ještě další význam, neboť v průběhu jízdy se v řízení vozidla na zmiňované komunikaci vyměnil se svou přítelkyní. Pokud by proto danou skutečnost prokázal svědeckou výpovědí jmenované, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mohlo by to správnímu orgánu posloužit k tomu, aby místo přestupku specifikoval až v odůvodnění rozhodnutí jako ten úsek silnice, na kterém žalobce řízení vozidla nepopřel a z jehož se nijak nevyvinil. Tím byla žalobci znemožněna účinná obhajoba. Není totiž jeho úkolem, aby v řízení prokazoval, ve které části své jízdy řídil vozidlo on a ve kterém jeho přítelkyně.

4. Žalobce rovněž zpochybnil, že by na úseku stanoveném ve výroku prvostupňového rozhodnutí byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 60 km/hod.
5. V další námitce žalobce poukazoval na to, že správní orgány nezjistily správně skutkový stav věci. Podle jeho názoru totiž policisté neměřili jeho vozidlo, ale jiné, které jej krátce před jeho zastavením předjíždělo. Žalobce zásadně popírá, že by jel tak vysokou rychlostí, která je mu kladena za vinu, naopak dodržoval nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku, tj. 90 km/hod. Na podporu toho požádal o provedení důkazu odborným vyjádřením, které přiložil k žalobě. Z něj má vyplývat, že fotografie z měření užitá správním orgánem I. stupně jako privilegovaný důkaz je velice nekvalitní, nelze z ní zjistit registrační značky měřeného vozidla, není opatřena záměrným křížem, přičemž současně z ní není ani zřejmé, zda laserový paprsek byl namířen na činnou plochu světlometu, a nadto je na ní vyobrazeno vozidlo tov. zn. Škoda Yeti, ačkoliv žalobce řídil vozidlo Škoda Roomster. Dle názoru žalobce tak správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy, jestliže jej na základě tohoto nedostatečného důkazu uznaly vinným z přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
6. Správní orgán I. stupně se podle žalobce dopustil rovněž pochybení tím, že mu nedal možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Zmocněnec žalobce byl toliko seznámen se spisem, kdy očekával, že bude nařízeno další ústní jednání, při němž bude provedeno dokazování. Zmocněnec měl následně záměr se vyjádřit, potažmo navrhnout další důkazy po tomto dokazování, správní orgán I. stupně již ale žádné důkazy neprováděl. Následně pak žalobce rovněž nevyrozuměl o tom, že ukončil shromažďování podkladů a nestanovil mu lhůtu pro vyjádření se. V této souvislosti žalobce odkázal na analogický rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 – 55.
7. Obdobně prvostupňový orgán žalobce účinně nevyzval ani k odstranění vady odvolání spočívající v absenci odvolacích důvodů. Byť dne 28. 5. 2014 v uvedeném smyslu vydal výzvu, zcela v ní chybí poučení o následcích neodstranění nedostatků podání ve stanovené lhůtě. Poučovací povinnost správních orgánů přitom vychází z ust. § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), té ale správní orgán I. stupně nedostál, což mělo následně vliv i na zákonnost jeho rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67, a ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53, jež se uvedenou problematikou zabývají podrobněji.
8. S ohledem na uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitkám týkajícím se vymezení místa přestupku konstatoval, že žalobce v průběhu celého správního řízení nikterak nezpochybňoval obvinění, které mu bylo kladeno za vinu, a byl srozuměn s tím, že nejvyšší dovolená rychlost byla v daném úseku pomocí dopravní značky snížena na 60 km/hod. Uvedenou skutečnost proto neměly správní orgány důvod prokazovat. Stejně tak měl žalobce možnost již ve správním řízení navrhnout výslech své přítelkyně, což ale neučinil, proto se z jeho strany jedná pravděpodobně toliko o účelovou taktiku. Ani další námitky, zejména týkající se vad v měření, neostrosti snímku aj., žalobce ve správním řízení neuplatnil, a to přesto že byl při svém zastavení seznámen s přestupkem a jeho zmocněnec měl následně k dispozici kopii spisu. Žalovaný tudíž považuje daný snímek i bez záměrného kříže za dostatečně dokládající, že vozidlo typu Škoda Roomster, bílé barvy, řídil žalobce, neboť při jeho zastavení došlo ke ztotožnění osoby jmenovaného.
10. Žalovaný rovněž nesouhlasil ani s další námitkou, dle níž neměl umožnit žalobci vznést ve správním řízení námitky, když ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že tak dotyčný mohl učinit již po sdělení obvinění. Místo toho se ale jím zvolený zmocněnec pouze omluvil z ústních jednání nařízených na den 12. 11. 2013 a 4. 12. 2013, při jednání konaném dne 26. 2. 2014 sice svůj záměr zaslat vyjádření vyjádřil, v poskytnuté lhůtě 10 dnů tak ale neučinil.
11. Konečně žalovaný není ani toho názoru, že by byl povinen účastníka poučovat o následcích nedoplnění odvolacích důvodů. Dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu má být podatel toliko vyzván k odstranění nedostatků podání, nikoliv ale o následcích nevyhovění takovéto výzvě. Ostatně ke sdělení odvolacích námitek nemůže být účastník nucen, neboť ani jejich absence nezabavuje odvolací správní orgán povinnosti posoudit napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném v ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

Přezkoumání věci soudem

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, ovšem aniž by se ztotožnil se všemi žalobními námitkami.
14. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 26. 9. 2013 oznámila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu, správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku, jehož se měl dopustit žalobce shora

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vymezeným jednáním. Přílohou uvedené listiny bylo i oznámení o přestupku ze dne 25. 9. 2013, úřední záznam ze dne 25. 9. 2013 zachycující průběh projednávání přestupku, ověřovací list měřicího zařízení MicroDigiCam LTI s platností ověření do 22. 5. 2014, osvědčení příslušného policisty o proškolení s obsluhou daného zařízení a fotografie z měření.

15. V oznámení o přestupku ze dne 25. 9. 2013, resp. úředním záznamu ze stejného data Policie České republiky uvedla, že daného dne vykonávala její hlídka měření maximální dovolené rychlosti mimo obec na silnici č. I/7 u obce Panenský Týnec, okres Louny, přičemž zjistila její překročení osobou žalobce, jehož po zastavení před sjezdem do obce Panenský Týnec ztotožnila na základě předložených dokladů i následnou lustrací. Jmenovaný si oznámení přečetl, byl seznámen s právem vyjádřit se k věci, čehož nevyužil, oznámení ale podepsal.
16. Fotografie ze samotného měření zachycuje vozidlo světlé barvy s jen obtížně rozeznatelnou, až zcela nečitelnou registrační značkou, obdobně lze s obtížemi rozpoznat i tovární značku vozidla, neboť je její logo zachyceno ve značně rozostřené podobě – dle názoru soudu se dle typické masky chladiče a umístění loga jedná pravděpodobně o značku Škoda, nicméně v důsledku rozmazání fotografie i použitého záběru z profilu bez možnosti jednoznačného upřesnění jeho typu.
17. V rámci projednávání věci nařídil správní orgán I. stupně dvě ústní jednání, z jejichž účasti se žalobce pro svůj zdravotní stav omluvil. Při dalším ústním jednání konaném dne 26. 2. 2014, jehož se zúčastnil pouze zmocněnec žalobce, byl jmenovanému k seznámení předložen správní spis. Po seznámení zmocněnec požádal o poskytnutí lhůty do 10. 3. 2014, v níž správnímu orgánu zašle písemné vyjádření k přestupku.
18. Avizované vyjádření správní orgán I. stupně ve lhůtě neobdržel. Na den 20. 3. 2014 proto nařídil další ústní jednání, k němuž již žalobce ani jeho zmocněnce nepředvolával. Při jednání pak na základě podkladů (listiny o oznámení přestupku správnímu orgánu ze dne 26. 9. 2013, úředního záznamu z téhož data, osvědčení o proškolení policisty, ověřovacího listu rychloměru) a důkazů (fotodokumentace přestupku, oznámení o přestupku sepsané na místě a podepsané žalobcem ze dne 25. 9. 2013) uzavřel, že vina žalobce za přestupkové jednání byla v řízení prokázána.
19. Dne 25. 3. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobce shledal vinným z přestupkového jednání vymezeného shora. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 4. 2014 blanketní odvolání.
20. Dne 28. 5. 2014 vyzval prvostupňový orgán žalobce k doplnění odvolání o důvody, v nichž spatřuje nezákonnost rozhodnutí či řízení, které mu předcházelo, neúplnost dokazování, nesprávné právní posouzení, popř. další skutečnosti nasvědčující tomu, že byl porušen zákon, a to ve lhůtě 5 kalendářních dnů ode dne doručení této výzvy. Ta byla zmocněnci žalobce doručena dne 4. 6. 2014.
21. Protože odvolání nebylo ve lhůtě doplněno, postoupil správní orgán I. stupně odvolání k rozhodnutí žalovanému, jenž o něm rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 18. 9. 2014 tak, že jej zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
22. Soud se nejprve zabýval námitkou, v níž žalobce poukazoval na nedostatečně definované místo spáchání přestupku. Je nicméně třeba předejmut, že na tomto místě bude řešena toliko otázka samotného vymezení místa skutku tak, jak bylo uvedeno ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výroku, bez hodnocení dalších skutkových okolností daného případu – uvedenou problematikou se soud bude zabývat až v některé z dalších námitek.

23. Dle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30.6.2017 (dále jen „přestupkový zákon“), musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
24. Jedním z nejdůležitějších požadavků na přesné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby konkrétní protiprávní jednání nebylo možno zaměnit s jiným. V rozhodnutí, jímž je ukládána sankce za přestupek je proto nezbytné postavit najisto, kterého konkrétního jednání se měl subjekt dopustit – zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté aj. To lze zajistit toliko dostatečnou konkretizací jednotlivých údajů, jež skutek charakterizují. Jen výroková část rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci, pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, jaká povinnost byla porušena, resp. jaká sankce za ni byla uložena, a toliko výrok rozhodnutí může být v konečném důsledku vynucen správní exekucí (srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 – 55, dostupný na www.nssoud.cz).
25. V daném případě bylo místo skutku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezeno údajem: „*na silnici I/7, obchvat obce Sulec [...], na úseku, kde je dopravní značkou snížena maximální rychlost na 60 km/h*“. V této souvislosti lze konstatovat, že obdobný případ popisu místa protiprávního jednání již řešil nejen zdejší soud (srov. jím vedené řízení pod sp. zn. 75 A 23/2014), ale i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/200 – 56, rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, či rozsudku ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48 (vše dostupné na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, přitom z pohledu dostatečné určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí neobstálo toto určení: „*na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek*“, z něhož Nejvyšší správní soud dovodil, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít. Na první pohled se o srovnatelnou situaci jedná i zde. Úsek komunikace č. I/7 v oblasti kolem obce Sulec je totiž dlouhý více jak 2 km (pozn. soudu k námitce žalobce – soud považuje za notorietu, že jako obchvat jmenované obce je považována ta část silnice č. I/7, která se v bezprostředním okolí obce Sulec rozšiřuje na čtyřproudou a následně opětovně zužuje na dvouproudou komunikaci), a je proto třeba konkretizovat, v jakém konkrétní části obchvatu mělo ke spáchání přestupku dojít.
26. Uvedenou informaci lze nicméně dovodit přímo z výrokové části rozhodnutí. Ta totiž obsahuje nejen obecný údaj, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo na komunikaci č. I/7 na obchvatu u obce Sulec, ale současně jí je konkrétní místo přestupku přiblíženo i pomocí vymezení, že se jednalo o úsek, v němž je nejvyšší dovolená rychlost snížena na 60 km/h. Jak je přitom soudu známo z jeho úřední činnosti (již zmiňovaného řízení vedeného pod sp. zn. 75 A 23/2014, především pak úředního záznamu o místním šetření v dané lokalitě vypracovaném pro účely tehdejšího řízení), takovýto úsek se na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obchvatu ve směru na Prahu vyskytuje pouze jednou a měří toliko několik set metrů. Tím je místo skutku vymezeno dostatečně, neboť pro určitost výroku rozhodnutí o přestupku týkajícího se překročení nejvyšší dovolené rychlosti není bezpodmínečně nezbytné, aby k jeho definování došlo v řádu pouhých několika metrů (to ostatně mnohdy není ani možné), nýbrž postačí, je-li stanoveno natolik určitě, aby nemohlo dojít k jeho záměně se skutkem jiným. Výrok prvoinstančního rozhodnutí tedy konkretizací, že k překročení rychlosti žalobcem mělo dojít pouze na velice omezeném úseku obchvatu obce Sulec v místě, kde je rychlost snížena dopravní značkou na 60 km/hod., naplnil veškeré požadavky kladené na konkretizaci vymezení místa skutku, jak jej presumuje ust. § 77 přestupkového zákona. Námitka žalobce v tomto smyslu je tudíž nedůvodná.

27. V této souvislosti žalobce dále namítal, že nedostatečné vymezení místa skutku mohlo mít vliv i na jeho právo na účinnou obhajobu, neboť se v průběhu jízdy na silnici č. I/7 vyměnil v řízení vozidla se svou přítelkyní. Takovéto tvrzení nicméně soud považuje za čistou spekulaci. Z oznámení přestupku ze dne 25. 9. 2013 i úředního záznamu z téhož data (ten sice nelze použít v přestupkovém řízení jako důkaz, může však sloužit jako podklad rozhodnutí – k uvedené problematice srov. níže) je totiž zřejmé, že jako osoba obviněná ze spáchání přestupku byl po zastavení vozidla jednoznačně ztotožněn žalobce, který navíc i skutková zjištění učiněná v oznámení osobně podepsal. I pakliže by tedy soud dospěl k závěru, že místo skutku nebylo v prvostupňovém rozhodnutí vymezeno dostatečně určitě, je zřejmé, kdo dané vozidlo řídil, resp. že tímto subjektem byl přímo žalobce. V daném případě však byl přestupek navíc definován k tomu odpovídajícím způsobem, proto i jakoukoliv snahu jmenovaného znevěrohodnit totožnost řidiče v kontextu určitosti výrokové části rozhodnutí je nutno považovat za zcela lichou.
28. V další námitce žalobce zpochybňoval postup správního orgánu I. stupně, který jej dle jeho názoru účinně nepoučil o následcích neodstranění nedostatků odvolání ve stanovené lhůtě.
29. Dle ust. § 37 odst. 2 věty první a poslední správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
30. Dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
31. Dle ust. § 82 odst. 2 věty první a druhé správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.
32. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 25. 4. 2014 blanketní odvolání, které však ani přes výzvu k doplnění doručenou jeho zmocněnci dne 4. 6. 2014 nedoplnil. Výzva obsahovala obsáhlé a konkrétní poučení o tom, že nejdůležitější částí odvolání tvoří jeho odůvodnění spočívající ve specifikaci pochybení, v nichž účastník spatřuje nezákonnost rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

či řízení, které mu předcházelo, neúplnost dokazování, nesprávné právní posouzení, popř. další skutečnosti nasvědčující tomu, že byl porušen zákon. Pro doplnění odvolacích důvodů byla žalobci stanovena přiměřená lhůta 5 kalendářních dnů ode dne doručení této výzvy.

33. Soud s ohledem na uvedené konstatuje, že takto koncipovaná výzva k odstranění vad odvolání obsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti. Na rozdíl od žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2016, č. j. 2 As 99/2010 – 67, se totiž nedomnívá, že by nedělitelnou součástí výzvy k odstranění vad odvolání (resp. jakéhokoliv podání) muselo být vždy poučení podatele o následcích jejího nerespektování (byť nezastírá, že je to s ohledem na ust. § 4 odst. 2 upravující obecnou poučovací povinnost správních orgánů vhodnější). Předně je totiž třeba upozornit, že v případě popisovaném Nejvyšším správním soudem tehdejší správní orgán účastníka k odstranění vad podání, na rozdíl od právě projednávané věci, vůbec nevyzval a hlavním důvodem zrušení napadeného rozhodnutí tak byla absence jakékoliv výzvy (bez ohledu na to, zda obsahovala, či neobsahovala poučení o následcích nevyhovění).
34. Za této situace má soud za nepochybné, že výzva k odstranění vad doručená zmocněnci žalobce dne 4. 6. 2014 nemusela zmiňované poučení obsahovat. Ostatně k obdobnému závěru dospěl zdejší soud i v rozsudku ze dne 25. 8. 2014, č. j. 78 A 19/2013 – 36 (dostupném na www.nssoud.cz), kde uvedl, že ust. § 37 odst. 3 správního řádu pojednává toliko o situaci, kdy podání účastníka nedisponuje předepsanými náležitostmi nebo trpí jinými vadami. V takovém případě správní orgán podateli pomůže nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žádný právní předpis, včetně ust. § 37 odst. 3 správního řádu, však neukládá správním orgánům povinnost poučovat podatele o následcích nesplnění výzvy k odstranění nedostatků podání. Bez významu pak není ani fakt, že – jak již správně podotkl žalovaný – v případě neuvedení rozsahu odvolání je odvolací správní orgán povinen podle ust. § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu přezkoumat napadené rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Za této situace proto žalobci nemohla ani žádná újma vzniknout, neboť žalovaný se přezkumem správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutí zabýval bez ohledu na absenci odvolacích námitek.
35. Kromě toho však soud nemůže odhlédnout ani od skutečnosti, že je to především žalobce, kdo nevyslyšel výzvy správního orgánu I. stupně a přes řádné poučení ve lhůtě své odvolání nedoplnil – odpovědnost za svou nečinnost proto nyní nemůže přenášet na správní orgány. Nadto byl ve správním řízení zastoupen Ing. M. J., o němž je soudu z jeho úřední činnosti (např. řízení vedených pod sp. zn. 75 A 5/2016 či sp. zn. 15 A 104/2016) známo, že pravidelně zastupuje účastníky v přestupkových řízeních, pročež si je nepochybně s ohledem na svou dosavadní praxi dobře vědom, jaké náležitosti má řádně podané odvolání splňovat. Podání blanketního odvolání a následné uplatnění námitek nedostatečného poučení až v žalobě tudíž soud považuje toliko za účelovou procesní taktiku. S ohledem na uvedené je i tato námitka zcela nedůvodná.
36. V následné části rozsudku se soud věnoval dalším námitkám žalobce souvisejícím se samotným šetřením přestupku ze strany správních orgánů. V tomto smyslu žalobce zejména uváděl, že prvostupňový orgán nikterak neprokázal, že by v místě, kde mělo dojít k měření, byla nejvyšší dovolená rychlost snížena na 60 km/hod.
37. Dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

38. Dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
39. Dle ust. § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
40. Jak soud zjistil ze správního spisu, správní orgán I. stupně v rámci šetření přestupku žalobce vycházel zejména z listin předložených mu ze strany Policie České republiky, jež provedla samotné měření rychlosti vozidla žalobce a jmenovaného rovněž po zastavení na místě ztotožnila. Za tímto účelem provedl správní orgán při ústním jednání konaném dne 20. 3. 2014 (pozn. soudu – k okolnostem týkajícím se tohoto jednání se soud vyjádří dále), dokazování fotodokumentací z radarového zařízení a oznámením o přestupku ze dne 25. 9. 2013, přičemž k závěru o vině žalobce dospěl i na základě dalších podkladů – osvědčení o proškolení operátora rychloměru, včetně ověřovacího listu zařízení, oznámení Policie České republiky o přestupku ze dne 26. 9. 2013 a úředního záznamu o průběhu přestupku ze dne 25. 9. 2013. Na tomto místě soud ke dvěma posledně zmíněným listinám uvádí, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze úřední záznam či oznámení o přestupku použít jako rozhodující důkaz. Např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, Nejvyšší správní soud vysvětlil, v přestupkovém řízení platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Ačkoliv tedy správní orgán může při svém rozhodování vzít informace obsažené v úředním záznamu či oznámení o přestupku do úvahy pro jisté podpůrné dokreslení situace, jako rozhodující důkazy tyto dokumenty ze své povahy postačovat nemohou.
41. V případě založeném na srovnatelné skutkově podstatě by soud za situace, kdyby správní orgán vinu přestupce prokazoval především pomocí jednoznačně určitého výstupu z rychloměru obsahujícím kromě údajů o zjištěné rychlosti i rozpoznatelnou fotografii měřeného vozidla, přičemž další okolnosti přestupku (zejména místo či čas) by dovozoval z úředního záznamu, musel nepochybně dospět k závěru o dostatečnosti zjištění relevantních okolností. Takováto kombinace podkladů totiž ve většině případů poskytuje uspokojivé množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům stanoveným v ust. § 3 správního řádu, tj. povinnosti zjistit stav věci, tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Uvedené by však platilo toliko tehdy, pakliže by účastník ve správním řízení dané okolnosti nikterak nerozporoval – v opačném případě by již úřední záznam nemusel postačovat a informace v něm obsažené by bylo třeba prokázat jiným způsobem, např. výsledkem zasahujících policistů.
42. Právě projednávaná věc se nicméně přes obdobný soubor důkazů a podkladů od situace popsané soudem výše odlišuje tím, že ač žalobce v řízení proti správnímu orgánem I. stupně zjištěnému skutkovému stavu rovněž nic nenamítal, provedené důkazy a podklady k prokázání jeho viny nejen nepostačovaly, ale dokonce z části svědčily o odlišných okolnostech, než jak byly následně prvostupňovým orgánem prezentovány

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v meritorním rozhodnutí. Než se soud vyjádří k nejpodstatnějšímu důkazu – tedy záznamu z rychloměru – musí se v krátkosti zmínit i o dalších skutečnostech zjištěných zejména z úředního záznamu, resp. oznámení o přestupku.

43. Ve jmenovaných listinách totiž příslušní policisté provádějící vyšetřování přestupku shodně uváděli, že k měření rychlosti mělo dojít na silnici č. I/7 u obce Panenský Týnec, přičemž samotné zastavení žalobce proběhlo před sjezdem k této obci. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného však ve výrokové části i v odůvodnění hovoří o místě přestupku jako „*obchvat obce Sulec*“, přičemž z takového vymezení není zřejmé, zda lze obec Panenský Týnec považovat za součásti tohoto obchvatu, či nikoliv. Zatímco v kladném případě by soud musel s ohledem na zjištěný skutkový stav i přes shora učiněné závěry dospět k závěru o nedostatečném vymezení místa skutku, neboť není zřejmé, zda se obec Panenský Týnec nalézá právě u konkrétního úseku obchvatu, na němž je nejvyšší dovolená rychlost omezena dopravní značkou na 60 km/hod., v opačném případě musí soud hovořit dokonce o nesrozumitelnosti celého prvostupňového rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když uváděné místo nenalézá oporu v žádných skutkových zjištěních učiněných správními orgány v rámci projednávání přestupku, a není proto zřejmé, z jakého důvodu jej ve svých rozhodnutích uvádí.
44. Kromě toho dále platí, že zatímco v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 75 A 23/2014 bylo dovozeno, že úsek s omezením rychlosti na 60 km/hod. se na obchvatu obce Sulec v rozhodné době skutečně nalézal, v právě řešené přestupkové věci nebyla dopravní situace, resp. případná úprava maximální dovolené rychlosti a její rozsah na silnici č. I/7 u obce Panenský Týnec před sjezdem na tuto obec v řízení nikterak prokázána, a není tak zřejmé, zda je zde skutečně stanovena odlišně, než jak ji předpokládá obecná úprava rychlosti mimo obec. Žalobci lze dát proto za pravdu, že správní orgány v řízení neprokázaly, že by ke změření vozidla skutečně došlo v úseku, kde je dopravní značkou omezena nejvyšší dovolená rychlost na 60 km/hod. (když zde existuje rozpor v označování místa měření), a nadto je nutno jejich rozhodnutí považovat za zcela nesrozumitelné.
45. Přestože již jen uvedené pochybení postačuje pro zrušení napadených rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně, soud se musel dále vyjádřit i k další námitce žalobce, v níž jmenovaný poukazoval na nedostatečnou kvalitu fotografie, která je součástí záznamu z měření rychlosti.
46. Jak již soud uvedl v rámci skutkových zjištění, daná fotografie je na první pohled značně rozostřená, a proto z ní nelze dovozovat jiné okolnosti, než že zachycuje vozidlo světlé barvy, pravděpodobně tov. zn. Škoda. Zejména z ní však není možné bez pochyb zjistit registrační značku vozu, tedy nejdůležitější údaj ztotožňující vozidlo s osobou žalobce. Protože pak součástí správního spisu není ani jiná fotografická dokumentace či důkazy, pomocí nichž by bylo možné prokázat, že měřené vozidlo na fotografii skutečně patří žalobci, soud musí v souladu se zásadou *in dubio pro reo* konstatovat, že skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.
47. K obdobnému závěru přitom dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36 (dostupném na www.nssoud.cz). Ve skutkově takřka shodném případě konstatoval, že: „[r]egistrační značka je zcela nečitelná, z fotografie zachycující automobil jako celek ani z výšece detailu registrační značky nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

seznat jediný znak uvedený na registrační značce. Rozeznat nelze ani žádné další detaily vozu, které by mohly sloužit k identifikaci vozidla, není-li to možné prostřednictvím registrační značky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62). Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s krajským soudem, který uvedl, že na snímku je očividně zachyceno vozidlo značky Volkswagen. Z fotografie je totiž patrné pouze to, že automobil na snímku má ve středu přední masky znak. Daný znak však nelze vůbec ztotožnit, natož rozeznat takové detaily, aby bylo možné říci, že jde o znak Volkswagen. Souhrnně vzato z fotografie z měřicího zařízení není patrné o mnoho více, než že je na snímku automobil, sedan či kombi, který má dvě zpětná zrcátka, rozsvícená přední světla a přední masku s logem uprostřed. Nejvyšší správní soud proto dospěl k důležitmu závěru, že fotografie pořízená měřícím zařízením neumožňuje ztotožnit zachycený automobil s vozem stěžovatele, ani neumožňuje – bez provedení jiných důkazů (např. srovnáním se vzhledem jiného nezaměnitelného modelu vozidla značky Volkswagen) – učinit závěr, že na fotografii je zachyceno právě vozidlo značky Volkswagen.“

48. Správní orgán I. stupně i následně žalovaný tedy pochybili, neboť ani zásadní důkaz, jakým je záznam z měření rychlosti, nebyl v daném případě schopen vinu žalobce s jistotou prokázat. V důsledku toho je jejich rozhodnutí vadné i ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Protože je však výše uvedená fotografie měřeného vozidla jako důkaz zjevně nedostatečná i bez nutnosti jejího odborného posouzení, soud již pro nadbytečnost nepřistoupil k návrhu žalobce na provedení dokazování odborným posouzením, které si dotyčný nechal zpracovat pro účely řízení o žalobě, když závěry v něm uvedené zcela korespondují se skutkovými zjištěními učiněnými ze správního spisu.
49. Konečně se soud vyjádřil i k závěrečné námitce, v níž žalobce poukazoval na pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v absenci možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.
50. Dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
51. Uvedené ustanovení promítá do správního řádu procesní právo zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Správní orgán je podle něj povinen účastníky vyzvat, aby se vyjádřili k podkladům, na nichž hodlá vystavět své rozhodnutí, současně jim k tomu stanoví přiměřenou lhůtu, ve které mohou současně se svým vyjádřením navrhnout další důkazy nebo učinit jiné návrhy. Jedná se o zcela zásadní procesní právo, neboť navazuje na zásadu materiální pravdy vyjádřenou v ust. § 3 správního řádu. Jak se v této souvislosti vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36 (dostupném na www.nssoud.cz): „Smyslem [...] je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

52. V dané věci sice správní orgán I. stupně v rámci ústního jednání konaného dne 26. 2. 2014 umožnil žalobci, resp. jeho přítomnému zmocněnci, seznámit se se správním spisem, při tomto jednání nicméně neprováděl žádné dokazování. Následně pak nařídil další jednání na den 20. 3. 2014, k němuž již ale žalobce vůbec nepředvolal (protože tuto námitku jmenovaný ve svých žalobních tvrzeních neuplatnil, soud se jí dále nezabýval, nicméně je nucen konstatovat, že se taktéž jedná o závažné procesní pochybení). Bez ohledu na uvedené je však podstatné, že správní orgán až na citovaném ústním jednání dne 20. 3. 2014, tedy po faktickém seznámení žalobce se správním spisem, vymezil důkazy a podklady, které považoval za podstatné pro rozhodnutí ve věci samé. Teprve v této fázi měl proto následně žalobce vyrozumět o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí dle shora citovaného ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť tehdy ukončil jejich shromažďování, a současně měl dát účastníku možnost se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřit (že daného práva žalobce nevyužil již po ústním jednání konaném dne 26. 2. 2014, není podstatné). Jestliže tak ale prvostupňový orgán nepostupoval a při své rozhodovací činnosti vyšel z důkazů, které provedl až po seznámení žalobce se spisem, a nadto i bez jeho nezaviněné nepřítomnosti, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
53. V důsledku shora uvedených procesních pochybení správního orgánu I. stupně, které v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný, soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstanční dle ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c), ve spojení s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zrušit, neboť uvedená rozhodnutí jsou nesrozumitelná, skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a správní orgán I. stupně se současně dopustil i podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Současně soud věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, přičemž zejména bude muset řádně zjistit, potažmo podrobně vymezit, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, jaké případné omezení nejvyšší dovolené rychlosti zde v rozhodné době platilo (v tomto smyslu si žalovaný může např. vyžádat sdělení Ředitelství silnic a dálnic), dále bude muset provést další dokazování za účelem zjištění, zda vozidlo na fotografii v záznamu o měření rychlosti skutečně zachycuje vůz žalobce, a v neposlední řadě bude po provedeném dokazování nucen znovu žalobce seznámit s podklady rozhodnutí a umožnit mu se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřit. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, ačkoliv žalobce požadoval ústní projednání věci, nicméně možnost rozhodnout věc bez jednání byla dána dikcí ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) s. ř. s.
54. Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 11 228 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 3 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600 Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky, a z náhrady DPH ve výši 21 % v částce 1 428 Kč, kterou je advokát účastníka povinen odvést ze shora uvedené náhrady nákladů, vyjma soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)